

PRAKTIJKPERIKEL

HET UITSTRIJKMYSTERIE

Terwijl in heel Nederland de AVG angstvallig wordt nageleefd, ga ik een paar dagen waarnemen in een plattelandspraktijk. Het glazen kastje in de muur is tekenend voor een dorpspraktijk. Het kastje is van binnen te openen via een glazen schuifraam en idem dito voor buiten. Er liggen voornamelijk verwijsbrieven, uitstrijkjes en lege urinepotjes in. Deze zijn op elk gewenst tijdstip af te halen door patiënten of laboratoria. Volle urinepotjes kunnen worden teruggezet met de naam van de 'leverancier' erop. Dat anderen deze naam mee kunnen lezen maakt de patiënten klaarblijkelijk weinig uit. Enigszins verbaasd vraag ik de nieuwe praktijkhouder naar de toepassing van de AVG op het platteland. Die zegt lachend dat ze al wel een wijziging heeft aangebracht. Ze is de brieven in enveloppen gaan doen.

Daags na mijn leuke praktijkdag word ik gebeld, 'of er iets verkeerd is gegaan met mijn uitstrijkje. Ze zijn door het ziekenhuis gebeld. Er zit zoveel vocht in. En geel. Is het urine?' Na een korte twijfel, weet ik zeker dat het onderzoek lege artis is verlopen. 'Oké, we vragen het de assistente.' De week erop kom ik weer. Het uitstrijkmysterie blijkt opgelost. Een patiënt vroeg na een paar dagen naar de uitslag van zijn urinekweek. Die stond echter niet in het systeem. Op de vraag waar hij de urine had neergezet, zei hij: 'Nou, een potje uit het kastje gepakt. Zakje open, in potje geplast, zakje weer dicht. Ja, er zat inderdaad al wel wat vocht in het potje. Ik heb het er maar bij geplast.'

Deze welkome variatie op de geaccrediteerde versies die ik gewend ben, gaat binnenkort verhuizen naar een nieuw pand. Ik vermoed dat het kastje in deze vorm niet zal meeverhuizen.

GETTY IMAGES

Heeft u ook een perikel? Stuur uw verhaal naar redactie@medischcontact.nl

